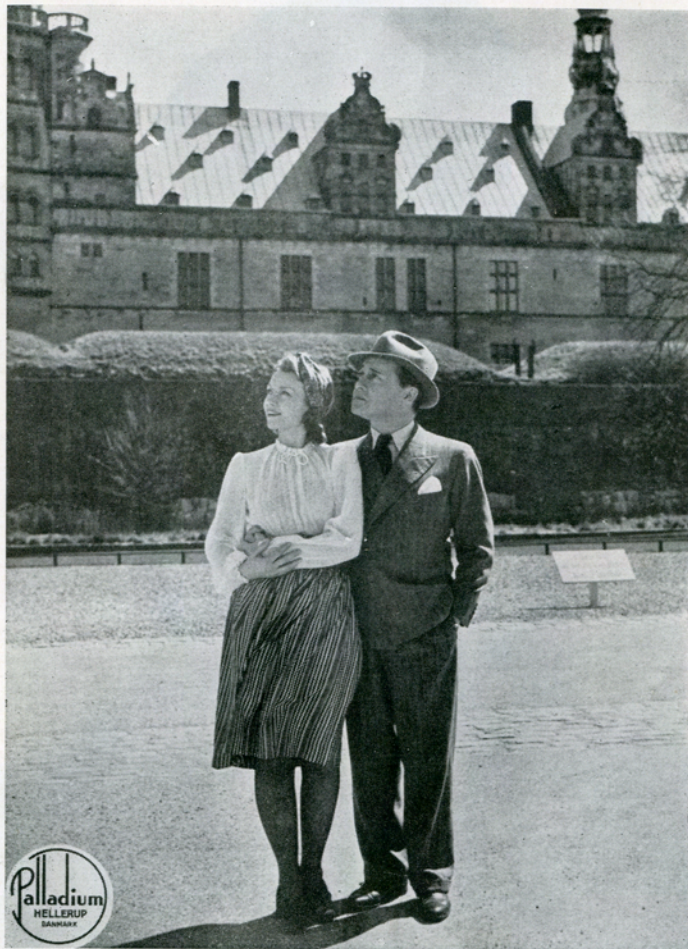

MAX HANSEN

i

„Wienerbarnet”

Fritz og Grethe sværmer ved Kronborg.

Hvorfor jeg saa gerne vilde spille

„Wienerbarnet“

Af **Max Hansen**

S AADAN et rigtigt Wienerbarn er jeg jo ikke, for jeg er ikke født i Wien. Men allerede som Barn kom jeg til at bo i Udlandet, og jeg tror, jeg har følt Kærligheden til Danmark paa samme Maade som Wienerbørnene, den Kærlighed, der samtidig er en Længsel efter Danmark. Saa da der blev Tale om at optage Filmen „Wienerbarnet“, havde jeg straks brændende Lyst til at spille Rollen.

Som Dreng boede jeg hele Aaret hos mine Plejeforældre i München, hvor jeg gik i Skole. Men i Sommerferierne fik jeg Lov at komme hjem til Svendborg. Og hvilke Sommerferier! Jeg drømte om dem hele Resten af Aaret nede i München — inden Jul om den, der var forbi, og efter Jul om den, der skulde komme.

Saa fulgte der en Række Aar, hvor jeg maatte rejse meget, fra Engagement til Engagement. Men saasnart jeg kunde se mit Snit til at faa bare tre Dage fri, smuttede jeg til København. Det var dengang, man endnu kunde smutte tværs over Europa med en Flyvemaskine paa en Dag. Hver Gang maatte jeg hjem og have Svar paa Spørgsmaalet: „Er København den samme, som den var engang?“, som jeg synger her i Filmen.

Hvis det er lykkedes mig at udtrykke lidt af alt dette i „Wienerbarnet“, vil jeg være meget glad. For det er det, der har været mit Ønske og mit Haab med denne Film.

Max Hansen.

A/S PALLADIUM

præsenterer

MAX HANSEN

i

Wienerbarnet

Film-Lystspil af
SVEND RINDOM og FLEMING LYNGE

Instruktør: **ARNE WEEL**

Musiken af *Kai Normann Andersen*
Sangene af *Viggo Barfoed*
Fotografer *Karl Andersson og Einar Olsen*
Tonemester *Erik Rasmussen*
Scenearkitekt *Erik Aaes*
Klipning *Edith Schlüssel*
Kopi *Johan Ankerstjerne*

Musikken er indspillet af
TEDDY PETERSEN og hans Orkester

Eneret:

A/S FILM-CENTRALEN PALLADIUM

PERSONERNE

Fritz Hertzgruber *Max Hansen*
Jesper Ellekilde *Jens Asby*
Emilius Andersen, Fuldmægtig ... *Richard Christensen*
Frida, hans Kone *Helga Frier*
Grethe } deres Børn { *Lise Thomsen*
Henrik } *Jørgen Deichmann*
Siboni, Musikforlægger *Hans Egede Budtz*
Else, hans Datter *Gull Maj Norin*
Thorkild Sandborg, Grosserer ... *Svend Bille*
Professor Lundquist *Torsten Winge*

Den danske Klub i Wien.

Af Dr. Georg Rona.

En Scene i „Wienerbarnet“ foregaar i Wienerbørnernes Klub i Wien. Denne Klub er ikke opdigtet, men har faktisk eksisteret. Dr. Georg Rona, der har været Klubbens Medstifter, Dansklærer og Formand, men som nu bor her i Danmark, fortæller her Træk af Klubbens Historie:

DER ER talt og skrevet meget om Wienerbørn-Aktionerne i Aarene efter den sidste Krig; men Wienerbørnene tog ikke selv til Orde over for den store Offentlighed. Til at begynde med manglede de Alder og Modenhed dertil, og siden holdt ungdommelig Blufærdighed dem tilbage. Store Ord havde de lært i Danmark at spare paa.

Deres Trofasthed viste sig dog i Gerning over for deres Plejeforældre og over for den „Danske Klub for Wienerbørn“, som Plejeforældrene ved deres Bidrag opretholdt i Wien gennem syv Aar. Der havde Børnene Lejlighed til gennem Undervisning og Læsning af Aviser og Tidsskrifter at bevare og uddybe deres Kendskab til det danske Sprog. Der havde de Mulighed for at dyrke Musik, Spil og Selskabelighed under danske og østrigske Læreres Vejledning og saaledes holde Forbindelsen med dansk Aand og Væsen vedlige. Sidst, men ikke mindst, var Klubben et godt Madsted for de fattige iblandt dem.

Efter syv Aar blev denne Klub lukket.

Straks efter Lukningen af den „Danske Klub for Wienerbørn“ tog nogle af de Unge fat paa at skabe en ny dansk Klub af egen Kraft, og tre Maaneder senere kunde de flytte ind i nogle Lokaler i en Kommuneskole, som Overlæge Loewenstein havde skaffet dem. Man valgte Navnet „Den Danske Klub i Wien“, men man stiftede ingen Forening. Indbetalinger skete kun paa Frivillighedens Grundlag, men alligevel fik man snart Raad til at leje et Klaver. Sang-

V. b. b.

DANAPOSTEN

udgivet af DEN DANSKE KLUB I WIEN

Wien, I., Walfischgasse 11.

Klubaften: Fredag, Kl. 20—24.

Nr. 1

Wien, April 1936

1. Aarg.

„Hovedet“ af det første Nummer af Wienerbørnernes eget Blad.

koret, som en Overgang blev ledet af den danske Sangpædagog Hans Fiedler, der opholdt sig i Wien i nogle Aar, og Folkedansene fandt lige livlig Tilslutning.

Efterhaanden, som flere og flere af de Unge kom ind i Erhvervslivet, kunde man ikke vedblivende nøjes med Skolens Lokaler, der skulde forlades Kl. 21 om Aftenen. Man flyttede derfor Klubben til den indre By, hvor den fandt et behageligt Hjem i Walfischgasse, i Nærheden af Statsoperaen.

I 1936 startede Klubben sit eget Tidsskrift, som fik Navnet „Danaposten“ og blev skrevet dels paa Tysk og dels paa Dansk. Det sendtes gratis til alle Medlemmerne samt til danske Interessenter.

Klubbens Medlemstal laa til Stadighed omkring 200 Medlemmer, Til større Fester kunde man dog regne med 4—500 Gæster.

Der fandtes Sprogkursus i Dansk for Begyndere og for Viderekomne, og de dygtigste i hver af disse to Grupper kunde indstille sig til en Slags Korrespondenteksamen, som foregik paa Wiens Magistrats Folkehøjskolekontor, hvorfra der udstedtes Eksamensbeviser.

Et andet fast Programpunkt var de Foredrag, som kaldtes „10 Minuten Dänemark“, og som i kort og anskuelig Form gjorde Tilhørerne bekendt med danske Emner og Forhold. Jeg nævner nogle

af disse Foredrags Titler: Griffenfeldt — Jeppe paa Bjerget — Dansk Folkedans — Leonora Christina — Fra Østersøen til Storebælt — Folkehøjskolen i Danmark og Østrig — Herman Bang — Danmark og Island — Storebæltsbroen — Danske Kulturpionerer — Danske Ingeniørers Indsats i Udlandet — Idræt i Danmark m. m.

Hver Gang en Dansker kom til Wien (der blev holdt Øje med Hotellernes Gæstelister i Bladene), sendte man ham en Hilsen med Invitation til at besøge Klubben og Tilbud om gratis Vejledning under Opholdet i Wien.

Uforglemmelige er de stemningsfulde Fester i Anledning af Kongens Fødselsdag og — i 1937 — hans Regeringsjubilæum, samt Julefesterne. Ved disse Lejligheder blev der dækket et dansk Kaffebord, pyntet med de danske Farver, og der serveredes dansk Kaffe med rigtigt Wienerbrød, som man bestilte i Dagens Anledning. Taler for Kongen, for Danmark og for Plejeforældrene gav Udtryk for Stemningen, og begejstrede unge Stemmer raabte taktfast Hurra og sang „Kong Christian“ og „Der er et yndigt Land“, medens blanke Øjne vendtes mod det store Dannebrog, der prydede Væggen.

Forskellige Forhold, som det vilde sprænge denne Artikels Ramme at komme ind paa, medførte, at Tidsskriftet maatte indstilles med Udgangen af 1937. Det for Østrig saa begivenhedsrige Aar 1938 endelig indebar Grundene til, at Klubben efterhaanden opløstes. Nogle af Klubbens Medlemmer mødes dog stadig paa en Café i Wien og øser af Minderne om Danmark.

Forfatteren af disse Linier ved, at han taler paa alle Wienerbørnernes Vegne, naar han slutter denne Artikel med at sige:

Vi glemmer aldrig, hvad Danmark har gjort for os, men vil huske Danskernes enestaaende varmhjertede Menneskelighed, saa længe vi lever; og det er ikke tomme Ord, men Udslaget af en dyb og inderlig Kærlighed til Landet, naar vi har givet Danmark Navnet:

Vort andet Fædreland.

Georg Rona.

Fritz i Hjemmet hos sine danske Plejeforældre.

Handlingen i „Wienerbarnet“

VI befinder os i en lille Heurigen-Café i Wien. Den unge Sanger Fritz Hertzgruber stifter Bekendtskab med en ung dansk Forfatter, Jesper Ellekilde, og de to unge Mennesker bliver straks Venner. Fritz har nemlig som „Wienerbarn“ været i Danmark og er nu et ivrigt Medlem af Wienerbørnernes egen Klub. Aftenen efter finder Klubbens aarlige Lodtrækning om en Rejse til Danmark Sted, og Fritz bliver den heldige — omend ad Omveje.

Fritz og Jesper følges ad til Danmark, hvor Fritz glæder sig voldsomt til Gensynet med sine Plejeforældre, Komponisten Emilius Andersen og hans Kone. De var de sødeste Mennesker overfor deres

Wienerbarn, og deres Hjem staar i Fritz' Erindring som Indbegrebet af Idyl og Harmoni. Desto større bliver Skuffelsen ved Gensynet. Emilius Andersen har i Mellemtiden maattet opgive sin Musikskole og har nu en beskeden Stilling paa et Kontor.

Plejeforældrenes Datter, Grethe, der er vokset op til at blive en sød, ung Pige, viser Fritz alle de kære kendte Steder, han har længtes efter at gense: Langelinie, Kronborg o. s. v. Og en Aften lykkes det ham at faa Plejefaderen til at sætte sig til Klaveret. Han spiller bl. a. en af sine Kompositioner, som Fritz bliver saa begejstret for, at han faar Jesper til at skrive Tekst til den, og Sangen kommer til at hedde „Madonna“.

Nu gælder det om at faa den store Musikforlægger Siboni til at udgive den. De to unge Mennesker følger efter ham og hans unge Datter til Hornbæk, men hver Gang Fritz skal til at foredrage Sangen for ham, sker der et Uheld.

Da kommer Skæbnen ham endelig til Hjælp i Form af en meget distræt svensk Professor Lundquist, der er kommet til Danmark for at holde et Radioforedrag om „Termitternes Liv“. Det lykkes Fritz at indbilde Professoren, at det først er næste Dag, hans Foredrag skal finde Sted — hvorpaa Fritz maskerer sig som Professor Lundquist og sammen med Jesper styrter ind til Radiofonibygningen. Da han sidder ved Mikrofonen, begynder han at synge „Madonna“.

Men Radioteknikerne har jo straks opdaget, at der er noget galt, og der udvikler sig nu en vild Jagt gennem Radiohusets Korridorer efter den „gale“ Professor Lundquist. Jesper og Fritz smutter under Forfølgelsen ind gennem en Dør — og opdager, at de befinder sig paa Tribunen i Koncertstudiet.

Publikum klapper, og snarraadigt begynder Fritz at synge „Madonna“ igen.

Melodien bliver en kolossal Sukces! Siboni køber den øjeblikkelig, og Emilius' Lykke er gjort. Jesper forlover sig med Sibonis Datter — og Fritz og Grethe tæller paa Knapperne, om han skal blive eller rejse tilbage til Wien. Og hvad tror De, Knapperne siger?

Overraskelser, en Filmkomponist kan komme ud for

Af **Kai Normann Andersen**

FØRSTE GANG jeg skulde skrive Musik til en Max Hansen-Film var i 1939, da Paramounts Afdeling i Stockholm havde bestemt sig til at optage Fleming Lynges og Svend Rindoms Manuskript: „Rosor varje kväll“. Jeg havde den Aftale med Iscenesættelsen, den kendte svenske Instruktør Per-Axel Branner, at han og Max Hansen, der paa det Tidspunkt spillede paa Oscars Teatret i Stockholm, skulde komme til København og høre Musikken, saasnart jeg var færdig med den.

De kom!

Nervøs som altid, første Gang jeg skal spille nye Kompositioner igennem for Instruktøren og Skuespilleren, startede jeg med et af de mere uvæsentlige Numre. Da jeg var færdig — anerkendende Nik — og Pause.

— Den er glimrende, sagde Max saa.

— Ja, til et Kabaretnummer, fastslog Branner.

— Nemlig, sagde Max, det er en rigtig Chanson. Vi kan bare ikke bruge den her i Filmen — vel, Branner?

— Absolut ikke, svarede Branner, Max skal nemlig ikke synge saa meget — vel, Max?

— Nej, Branner.

Det lød ikke særlig lovende, men der var Tid nok til at vinde et nyt Slag; jeg spillede nu en, efter min egen Mening, virkelig sangbar Foxtrot. Max fangede, som altid, hurtigt Melodien og nynnede med. Vi tog den om Masser af Gange.

— Oplagt, sagde Max, straalende Melodi. Synes du ikke, Branner?

— Jo, Max — den er festlig. Det er en rigtig Operettemelodi.

— Ja, nemlig — det er ikke nogen Filmsmelodi, synes du vel, Branner?

— Slet ikke, Max!

Jeg udtrykte nu min Tvivl, om det overhovedet vilde være

muligt for mig at lave Musikken til en Max Hansen-Film, men saa gik Branner og Max til Bekendelse.

— Det er ikke det Manuskript, *du* har faaet sendt, sagde de — ialtfald ikke helt det samme.

— Vi har omarbejdet det, oplyste Max.

— Vi har strøget de Sange, der var, sagde Branner

— Og indlagt nogle nye, sagde Max.

— Saa nu maa der ny Musik til, sagde Branner.

— Splinter ny, sagde Max.

Der stod jeg — jeg kunde nu begynde forfra. Men jeg skylder Sandheden at sige, at jeg har senere brugt de fleste af Melodierne, og den ene af dem er blevet een af mine allerstørste Sukces'er.

Kai Normann Andersen.

Jesper Ellekilde forlover sig med Musikforlægger Sibonis Datter.

Svend Rindom.

Fleming Lynge.

Kai Normann Andersen

Viggo Barfoed.

Sangene til

„Wienerbarnet“

Tekst: Viggo Barfoed.

Musik: Kai Normann Andersen.

Du min Madonna

Tango

Du min Madonna, du den reneste rene
er den eneste ene,
som jeg tænker paa.
Kinden er den blødeste bløde
og den sødeste søde,
som paa Jorden jeg saa.
Madonna, mon Vorherre har sendt dig,
har mon Rafael kendt dig,
da han maled' dit Billed?
Du min Madonna, du den blideste blide,
du skal vide, at du er alt for mig.

Hvorfor, hvorfor, hvorfor?

Vals

Hvorfor, hvorfor, hvorfor
gaar De alene og ganske for sig?
Fordi, fordi, fordi
jeg ikke nogen har mødt paa min Vej.
Maaske, maaske, maaske
min skønne Frøken vil følges med mig?
Foraar i Wien, ja, ikke sandt,
meget der opleves da.
Blot ved et Blik sammen de fandt.
Foraar i Wien — ak, ja!

Er København den samme -

Fox-trot

Er København den samme, som den var engang?
Javist, javist, javist!
Er Langelinje stadig lige lang?
Javist, javist, javist!
Og ser man Kongen højt til Hest
i Regn og Sol og Blæst?
Nej, er det sandt, saa er det altsaa stadigvæk
det gamle København.

Tekst og Musik til Sangene fra „Wienerbarnet“
er udsendt af Wilhelm Hansens Musik-Forlag, København.

Den falske Professor Lundquist ved Mikrofonen.

Programmet — Redigeret af Ole Palsbo
A/S L. Ihrich's Bogtr.